L.C.Thurow: "…ako postoji ijedno pravilo međunarodne ekonomike, onda je to ono da nijedna zemlja ne može neprestano stvarati veliki trgovinski deficit. Trgovinski deficit treba financirati I jednostavno je nemoguće uzimati dovoljno zajmova da se drži korak s kamatama na kamate." Budućnost kapitalizma, Zagreb, Mate, 1997., str. 17.

Činjenica da se pored zaduživanja prodaje nacionalno bogatsvo samo produžuje agoniju i ne dovodi pod znak pitanja citirani stav uglednog ekonomiste.

Bankovni i ini analitičari su, prema tome, dobro prognozirali i predvidjeli kretanja glede tečaja. Od posebnog je značaja činjenica da se je probila psihološka barijera od četiri kune. Dijagnozu stanja i nije bilo teško odrediti. U prvom redu, turistička sezona ipak nije bila niti približno, po financijskim učincima, kakva je trebala (i objektivno mogla) biti. Cijene se polako ali sigurno dinamiziraju bez obzira na metodološke pristupe kojim se utvrđuje njihov rast. Naprosto nije moguće u potrebnoj mjeri subvencionirati domaće cijene uvozom jer ubrzano raste devizno ograničenje. Ovo se vidi i u povećanju domaćeg duga države što u uvjetima internacionalizacije financijske industrije stanje čini težim nego što je to laičkim pogledom moguće ustvrditi. Naprosto u ekonomiji ne postoje linearna kretanja već su ona progresivna/degresivna i tako se stvari pozitivne/negativne dinamiziraju.

Prema tome, pored socijalnih problema koji su se, ekonomskom politikom, samo povećavali i objektivnim ograničenjima - koje postojeća privredna aktivnost postavlja - moguć je samo jedan zaključak: cjelokupni društveni sistem sve brže kreće u pravcu sve većih poteškoća i za sada nije vidljivo njihovo moguće rješenje. Naime, smatram da postojeći instrumentarij, koji se temelji na iteracijama, neće dati željeni rezultat. Očito će biti potrebni radikalniji zahvati ako se želi izmjeniti postojeće stanje. U kojoj mjeri je to moguće ostaje da se vidi. Naime, prenapregnutost postojećih resursa ostavlja vrlo malo prostora postojećoj vlasti da bez značajnijih poremećaja krene u pravcu razrješenja krize. Nema vremena čekati a čekanje samo povećava cijenu izlaska iz krize.

Kako sam na ovim stranicama nebrojno puta pisao o tome što valja učiniti to čitaocu ostavljam da „prođe" tekstovima i da vidi što je, po mome mišljenju, valjalo činiti a nije. Ostaje mi samo zadovoljstvo da sam apelirao za promjene koje su na ovim stranicama sasvim precizno identificirane. I na kraju, nismo znali - ne postoji. Postoji samo činjenica: nismo učinili. Zašto? Nije na meni da na to pitanje odgovaram. Vjerojatno ćemo jednog dana dobiti I na to pitanje odgovor.